ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 176 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ χωροφυλακή.

—

Φαντασθῆτε ὅτι ἡ *Ἐφημερὶς* εὑρίσκει ἀφορμὰς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν χωροφυλακὴν Φαλήρου διότι ἐτήρησε λέγει, τάξιν κτλ. Ποῦ ζῇ τὸ φύλλον αὐτὸ διὰ νὰ ἀγνοῇ τὸν γενικὸν κανόνα ὅτι οὐδέποτε ἡ χωροφυλακὴ εἶναι στοιχεῖον τάξεως, τοὐναντίον πηγὴ ἀταξίας καὶ ἀδικημάτων ; Διατί δὲν συμφωνοῦμεν ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι ἵνα ζητήσωμεν τὴν κατάργησιν αὐτοῦ τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ὑπηρεσιῶν του διὰ τοῦ στρατοῦ τῆς ὑπηρεσίας ; Εἰς κἀνὲν ζήτημα δὲν μποροῦμεν νὰ θέσωμεν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τόπου ἄνω τῶν προσωπικῶν λόγων ἑνὸς χαιρετισμοῦ ἢ μιᾶς σχέσεως ;

Εὐχαριστίας εἰς τὸ ἐν Φαλήρῳ ἀπόσπασμα τῆς χωροφυλακῆς, ἑνόσῳ παρεπιδήμει ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς !

Ἀλλὰ δὲν ἦσαν οἱ χωροφύλακες οἱ ἀπαγορεύοντες τοὺς ἁλιεῖς νὰ παραπλέωσι τὴν ἀκτήν ;

Ἀλλὰ δὲν ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἐμποδίζοντες τοὺς καῤῥαγωγεῖς νὰ διέρχωνται διὰ τῆς παραλίας, ἥτις εἶναι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡρισμένη ὡς δημοσία ὁδός ;

Δὲν ἔλαβε μέτρα κατ' αὐτῶν ὁ Βασιλεὺς ἀνακαλέσας προσωπικῶς τὰς μωρὰς, τὰς αὐθαιρέτους ἀπαγορεύσεις των ;

Δὲν ἦσαν οἱ χωροφύλακες τοῦ Φαλήρου, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες ὁλόκληρον ὑπομοίραρχον, οἵτινες διὰ προτιμήσεως παραλαβόντες ἐκ τοῦ θεάτρου ἐκ τριῶν πολιτῶν περιελθόντων εἰς ῥῆξιν ἕνα καὶ μόνον, νέον καλλίστης οἰκογενείας, υἱὸν ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ κράτους καὶ στρατιωτικοῦ, τὸν ὁποῖον ἕως οὗ ὁδηγήσωσιν εἰς τὰς σκηνάς των τὸν ἐπλάκωσαν κατὰ γράμμα εἰς τὸ ξύλον, ἡγουμένου εἰς τὸ ἀνήκον ἔργον αὐτοῦ τοῦ ὑπομοιράρχου ;

Τί εἶναι αὐτὰ, κύριε Καμπούρογλε ; Δὲν περιῆλθον εἰς τὰς ἀκοάς σου ; Δὲν πονεῖς καὶ σὺ τοὺς συμπολίτας σου ὅταν ἐντὸς τοῦ θεάτρου, διότι ἔρχονται εἰς ἁπλῆν ῥῆξιν, δέρονται βασιβοζούκικα ὑπὸ Ἑλλήνων Ζαπτιέδων ; Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πάθῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον ;

Καὶ κατὰ τοιούτων ὀργάνων, ὀργάνων τῆς αὐθαιρεσίας καὶ τοῦ Τουρκισμοῦ, εὑρίσκεις ἀφορμὰς ν' ἀπονείμῃς εὐχαριστίας ;

Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν εἶναι φίλος σου, ζήτησον παρ' αὐτοῦ πληροφορίας νὰ μάθῃς τὰ ἄθλα τοῦ κ. ὑπομοιράρχου, περὶ οὗ ὅμως οὐδεμία ἐφημερὶς ἔγραψε τίποτε.

Καλὰ, ὁ κὺρ Ἀγγελῆς ἢ ὁ Ἀγγελῆς τις κατὰ τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* ἐπνίγη ἐξ ὑπερευαισθησίας καὶ προέβη εἰς ὅ,τι προέβη· ἀλλ' οἱ χωροφύλακες οἵτινες αὐτοδικοῦσι καὶ δέρνουν ἐν μέσῳ ἀχρείῳ Φαλήρῳ, ἐν μέσῳ ἀχρείῳ Φαληρικῷ θεάτρῳ, τοὺς συμπολίτας σου δι' οὓς τόσον παθαίνεσαι, ἀπὸ τί πνίγονται ;

Τί εἴμεθα λοιπὸν ἡμεῖς οἱ δημοσιογράφοι οἱ τεταγμένοι φρουροὶ τῆς εὐνομίας, ἐὰν δὲν εἴμεθα μηδαμηνοὶ, περιμένοντες νὰ πωλήσωμεν μουνδζούρας, νὰ συνάξωμεν δεκάραις ; Τί εἴμεθα εἰμὴ οἱ ἀχρειέστεροι τῶν ἐπαγγελματιῶν ὅταν, ἀντὶ νὰ φρουρῶμεν τὰς ἐλευθερίας τοῦ τόπου, τὰς ἐπιβουλευόμεθα καὶ τὰς ὑπονομεύομεν ;

Ὅταν σὺ καὶ ἐγὼ ἐνεδρεύωμεν, οἱ ἄνθρωποι τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, τί θέλεις νὰ πράξουν ὁ Σιβιτανίδης καὶ οἱ ἀποκλειστικοὶ τῶν κομμάτων ἄνθρωποι ;

Τότε ἂς θραύσωμεν αὐτὸ τὸ πορνικὸν ὄργανον τὸ καλούμενος γραφὶς καὶ ἂς γίνωμεν λοῦστροι, διὰ νὰ ἐμπνέωμεν μεγαλειτέραν ὡς ἄνθρωποι ἐμπιστοσύνην καὶ πλειότερον ὡς πολῖται σεβασμόν.

Καταλήγοντες ζητοῦμεν :

Νὰ καταργηθῇ ἡ χωροφυλακή.

Διατί ἐν Πειραιεῖ καὶ ὄχι ἐν Ἀθήναις ;

—

Διατί καὶ οἱ δύω σιδηρόδρομοι καὶ ὁ Λαρίσσης καὶ ὁ Πατρῶν νὰ φεύγωσιν ἀπὸ Πειραιῶς καὶ ὄχι ἀπ' Ἀθηνῶν; Ὅλων τοῦ κόσμου τῶν σιδηροδρόμων οἱ σταθμοὶ—καὶ ὄχι ἕνας ἢ δύο—ἀλλὰ εἴκοσι, εἰς τὸ Λονδῖνον ἴσως τριακόσιοι—εἶναι ἐντὸς τῆς πρωτευούσης. Πουθενὰ δὲν ἠκούσθη σιδηρόδρομος πρωτευούσης ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ ἄλλην πόλιν. Ὁ Πειραιεὺς ὡς πόλις, ὡς λιμὴν, ὡς ἐμπορεῖον νὰ ἔχῃ, μάλιστα, τὸν σταθμόν του· ἀλλὰ καὶ αἱ Ἀθῆναι, ὡς πρωτεύουσα,

ὡς κέντρον κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, ἀκόμα καὶ διὰ τὸ ἐμπόριόν της, νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὴ τὸν ἰδικόν της σταθμόν.

Βεβαίως θὰ μᾶς παραπέμψουν εἰς τὸν ἤδη ὑπάρχοντα μικροσκοπικὸν σιδηρόδρομον Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, ἀλλὰ αὐτὸς, τὸν ὑποῖον λίαν εὐφυῶς ὁ συντάκτης τοῦ *Ἀσμοδαίου* ὠνόμασε *μόστραν* σιδηροδρόμου, τὸ πολὺ δυναμένην νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐντὸς ὑαλωτοῦ, μὲ τὴν μίαν καὶ μόνην του γραμμὴν, τὰς μικρὰς δυνάμεως μηχανάς του, μὲ τὸν σταθμόν του εἰς τοῦ διαβόλου τὴν ἄκρην, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία μεγάλου σιδηροδρόμου; Ἔπειτα αὐτὸς εἶναι καὶ κατεσκευάσθη διὰ νὰ εἶναι σιδηρόδρομος τοπικοῦ χαρακτῆρος, τοπικῆς ἑπομένως κυκλοφορίας, οὔτε δύναται ν' ἀλλάξῃ προορισμόν, διότι θὰ ἐπέλθῃ σύγχυσις, δηλαδὴ θὰ κορυφωθῇ ἡ σύγχυσις, διότι ἤδη ἐπικρατεῖ τοιαύτη. Φαντασθῆτε τοὺς ἀπὸ Λαρίσσης, Δομοκοῦ, καὶ δὲν ξεύρομεν πόθεν ἄλλοθεν ἀναριθμήτους ἐπιβάτας συγκρουομένους, δηλαδὴ συναντωμένους ἐν Φαλήρῳ μὲ τοὺς ἀπὸ τὸ *Ἀσημένιο κτέφι* ἐξερχομένους θεατριστάς. Τί ἁρμονία ἔ;

Ἀποσκευαὶ, ἐμπορεύματα, κάσαι, σῖτος, στρατὸς, ἐπιβάται τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ὅλαι αἱ πρὸς ἀναψυχὴν καταβᾶσαι εἰς Φάληρον γυναῖκές μας καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τέλους οἱ ἴδιοι, οἵτινες βεβαίως δὲν εἴμεθα τὰ ὑποζύγια τῶν γυναικῶν μας.

Εἶναι ἀπίστευτον ὅτι θὰ ἀνθέξῃ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν ὁ παιδιακίσιος αὐτὸς σιδηρόδρομος. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔλθουν εἰς ἁρμονίαν τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα μεγάλου σιδηροδρόμου μὲ τὴν διασκέδασιν τοῦ Φαλήρου καὶ τὸ πάνε κ' ἔλα τοῦ Πειραιῶς. Καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἀπίστευτον, ἡ μὲν σιδηροδρομικὴ ἐποχὴ θ' ἀρχίζῃ ἀπὸ Πειραιῶς, μέχρι Πειραιῶς δὲ θὰ βασιλεύῃ τὸ κράτος τῶν ὄνων, τῶν ἵππων, τῶν κάρρων καὶ τῶν λαντώ. Ζήτω πάλιν τὸ βασίλειον τοῦ κ. Κατσιμπαλῆ! Αὐτὸς καὶ σιδηρόδρομος, αὐτὸς καὶ βωδάμαζα!

Τί συμβαίνει λοιπὸν, ὑπουργὲ κ. Παππαμιχαλόπουλε, ὁ ὑπογράψας τὴν προκήρυξιν τοῦ συναγωνισμοῦ;

Τί συμβαίνει ἄνθρωπε πρακτικὲ τῶν Μολάων καὶ τῆς δεκάτης;

Δὲν ἐννοεῖς τίποτε ἀπ' αὐτὰ ἢ θ' ἐμαγνήτισαν ὁ Καζνὲβ Καλλιγᾶς καὶ ὁ παντοπώλης Μητσόπουλος;

Πρέπει κάθε τεμάχιον τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου νὰ μεταβληθῇ εἰς χρυσὸν, διὰ νὰ συντελεσθῇ εἰς τὸ πρότυπον Βασίλειον κοντὰ εἰς ἄλλα θαύματα καὶ τὸ θαῦμα τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου;

Καὶ εἰς τὸν διάβολον τὰ συμφέροντα τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς συγκοινωνίας;

Αὐτὸ πρέπει, κύριε Παππαμιχαλόπουλε;

Λουτρὰ—Δημοτικαὶ ἀρχαὶ—Σφαγεῖα.

Αὐτὰ τὰ Λουτρὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ φαίνεται ὅτι θὰ χρησιμεύσουν καὶ διὰ κάμποσους ἄλλους δημοσίους σκοπούς. Ὁ πρώτιστος βεβαίως θὰ εἶναι πάντοτε ὁ τῶν Λουτρῶν καὶ ἡ πρὸς τὴν καθαριότητα ἕξις τῶν κατοίκων τῆς Κεκροπίας. Ὦ; ἐλέγομεν καὶ ἄλλοτε, ὅσον πλειότερα τοιαῦτα κέντρα δημιουργοῦνται, τόσῳ νέαι τάξεις ἀνθρώπων λουομένων σχηματίζονται. Τὸ ἓν δὲν εἶναι ἀντιπολίτευσις τοῦ ἄλλου. Οἱ θαμῶνες τοῦ Φαλήρου οὐδέποτε θὰ μεταβῶσιν εἰς τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἀλλὰ καὶ οἱ θαμισταὶ τοῦ τελευταίου οὐδέποτε θ' ἀναγνωρίσουν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Φαλήρου. Τὸ παλαιὸν Φάληρον ἀγνοεῖ τὸ νέον καὶ αὐτὸ ἐκεῖνο. Αἱ σκηνογραφικαὶ ἐπὶ κάρρων κάθοδοι τῶν κατοίκων τῆς Πλάκας θὰ ἐξακολουθῶσι καὶ ἂν δέκα Δαμασκηνοὶ μεταβληθῶσιν εἰς δέκα θαλασσουργούς. Τί γίνεται λοιπόν; Αὐξάνουσιν οἱ μαγνῆται καὶ ἕκαστος μαγνήτης ἔχει τὸν κύκλον καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἕλξεώς του. Ὁ Δαμασκηνὸς ἔκαμεν ἤδη τὴν πολιτείαν του, πολυάριθμον καὶ ἐξ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Καὶ λίαν δικαίως. Ὅ,τι κατὰ τῶν Λουτρῶν του ἐλέχθη ἦτο καθαρὰ μωρία. Ὅσοι τακτικῶς ἐκεῖ φοιτῶσι, δὲν ἠξεύρουν τί νὰ ψέξωσι· τοὐναντίον πολλὰ πρὸς ἔπαινον εὑρίσκουν. Ὕδατα καθαρὰ, δροσερὰ, ἀκύμαντα, ἄνεσις, περιπάτησις, ἐνδύματα τῆς ὥρας, εὐρυχωρία, οἰκονομία, μεσα μεταφορᾶς, περίπατος δροσερὸς, δρόμοι καταβρεγμένοι, καφενεῖον, ξενοδοχεῖον, σκιάδες, αὔρα θαλασσινή. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐντὸς τῆς πόλεως, ἀρχόμενα καὶ τελειούμενα μόνον ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον ἐκεῖνο τὸ ἀθάνατον κτοὺς διά τε τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας περιχύνον διὰ καταρράκτου δρόσον ἐπὶ τοῦ σώματος, καὶ ὑφ' ὅλων τῶν κολυμβητῶν, μικρῶν, μεγάλων, ἀθλητῶν, καλαμένων, θεωρούμενον ὡς κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ. Ἂς προσθέσωμεν ἀκόμα ὅτι τὰ Λουτρὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ χρησιμεύουν καὶ ὡς κολυμβητικὴ Ἀκαδημία διὰ τοὺς δειλοτέρους, τοὺς μὴ δυναμένους ἐν ἀπόπτῳ θαλάσσῃ νὰ εἴσιθῶσι τὸ κολυμβᾷν. Μικρὰ παιδία ἔμαθον ἐκεῖ νὰ κολυμβῶσι ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος.

Καὶ ποῦ ἀκόμα αἱ βελτιώσεις τὰς ὁποίας ὁ κ. Δαμασκηνὸς σκέπτεται νὰ συντελέσῃ τοῦ χρόνου; Τὸ ὕδωρ θὰ ἐξέρχηται οὐχὶ ἐκ δύο μερῶν, ὡς τώρα, ἀλλὰ κύκλῳθεν πανταχόθεν· αἱ δεξαμεναὶ θὰ εὐρυνθῶσι. Σκιάδες ἐντὸς τῶν δεξαμενῶν, διὰ νὰ δύναταί τις νὰ λούηται οἵαν δήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας. Πίδακες, λίμναι, ἠλεκτρικὸν φῶς, κῆπος ἔξω

Ποία δὲ εὐθυμία τώρα εἰς τὴν πρὶν ἔρημον ἐκείνην ὁδὸν νὰ ἀπαντᾷς πρωΐ πρωΐ μίαν ἀκτῖνα καλλονῆς, δύο ἄστρα νὰ σε βλέπουν, ἓν μειδίαμα νὰ σὲ ὁμιλῇ, ἕνα λαιμὸν νὰ σοῦ μεταβάλληται εἰς κύκνον, μία ἄμαξα ἀπὸ ρυτῆρος νὰ σοῦ ἐπιδεικνύῃ σκιάφως ἀνθοστολίτου κόλπου, κάτι μικρὰ δροσόπλαστα ἀγγελούδια, φίλους σου τοὺς ὁποίους μόνον θὰ ἔβλεπες ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος;

Ἀλλ' εἴπαμε πολλὰ καὶ σώνει.

*
* *

Ὁ λόγος ἦτο ὅτι ἐκεῖ γίνεται τώρα ἀπόπειρα καταβρέγματος διὰ θαλασσίου ὕδατος καὶ ἀπόπειρα καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐπιτυχοῦσα. Δι' ἑνὸς βαρελίου καταβρέχονται ὑπὲρ τὰ χίλια μέτρα δρόμου καὶ διατηροῦνται ἐπὶ ὥρας δροσερά. Ἡ γῆ τὸ ῥοφᾷ στιγμηδὸν, διατηρεῖται δὲ μόνη ἡ δρόσος. Ἐζητήσαμεν νὰ ἴδωμεν τὸ ἀλατοῦχον ἐπίστρωμα ὅπερ κατὰ τὰς παρατηρήσεις τινων θὰ ἐσχηματίζετο καὶ δὲν εὕρομεν τοιοῦτο.

Θὰ νομίζητε ἴσως ὅτι ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ἂν δὲν εἶναι δυνατὸν τὸ κατάβρεγμα αὐτὸ νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως ἀφοῦ ἐφέραμεν τὴν θάλασσαν εἰς τὴν μύτην μας; Θὰ νομίζητε ὅτι οἱ δημοτικοί μας ἄρχοντες ὑπέβαλον εἰς τὸ Ἰατροσυνέδριον τὸ ζήτημα, ἂν ἡ διὰ θαλασσίου νεροῦ κατάβρεξις τῶν ὁδῶν εἶναι ἐπιζημία ἢ ὄχι εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν; Διότι ἐὰν τὸ ζήτημα ἐλύετο καταφατικῶς, μία σπουδαία ἀνάγκη τοῦ Δήμου θὰ ἱκανοποιεῖτο, καὶ ὄχι μόνον δὲν θὰ προσετίθεντο νέα ἔξοδα ὅπως δι' ὅλης τῆς ἡμέρας διατηρῶνται δροσεροὶ οἱ ἀθηναϊκοὶ δρόμοι καὶ πολεμηθῇ κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ἡ ἀλεθρία τῶν Ἀθηνῶν σκόνη, ἀλλὰ κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς δὲν θὰ ἐξώδευεν ὁ Δῆμος εἰμὴ **τὸ ἓν τρίτον** τῶν ὅσα νῦν ἐξοδεύει διὰ τὸ γλίσχρον, ἐλεεινὸν καὶ σχεδὸν ἀνύπαρκτον τῶν ὁδῶν κατάβρεγμα.

Ὁ Δήμαρχος ἀντὶ τούτου ἠνώνησε καὶ αὐτὸς ὅσον ἠδυνήθη τὴν κατὰ τῶν Λουτρῶν Δαμασκηνοῦ ἀντίδρασιν καὶ ἡ μόνη του φροντὶς ὑπῆρξε πῶς νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν δύω τρία πλατανοκούτσουρα, τὰ ὁποῖα ἐπελθοῦσα τῆς προάλλαις ἡ ῥαγδαία βροχὴ παρέσυρεν εἰς τὸν ποταμόν!

*
* *

Ἀκούσατε καὶ ἓν ἄλλο.

Ὁ κ. Δαμασκηνὸς προσφέρεται εὐχαρίστως ὅπως τὸ ἐκρέον ἐκ τῶν Δεξαμενῶν του ὕδωρ διευθύνηται εἰς τὰ Σφα-

---

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE. (*)

Ὁ νεανίας τοῦ πρώτου πατώματος ρίπτει ἀπὸ τοῦ ἐξώστου δύο σόλδια πρὸς τὴν θυρωρὸν, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τῷ ἀγοράσῃ σίγαρα ἀπὸ τὸν ἀντικρὺ καπνοπώλην. Τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐκείνη ἐκτελεῖ γογγύζουσα, διότι κατεγίνετο νὰ θηρεύῃ μικρὰ ἔντομα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κόρης αὐτῆς, καὶ δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀπαχθῇ ἀπὸ τὴν εὐχαρίστου ταύτης διασκεδάσεως. Ὁ εἷς τῶν φοιτητῶν ἐξῆλθε, καὶ, διευθετῶν τὴν ἐπιμελῶς δεδιχασμένην κόμην του, ἔλαβε στάσιν περιπαθεστάτην ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, καὶ τοῦτο διότι τοῦ ἀξιωματικοῦ ἡ σύζυγος, ξένη εὐειδὴς καὶ νέηλυς, ἀναβεβλημένη λευκὴν πρωϊνὴν ἐσθῆτα, ἐξῆλθεν ἤδη καὶ ἐπισκοπεῖ περιέργως τὴν ὁδόν. Δύο γειτόνισσαι, ὧν οἱ ἐξῶσται κεῖνται ἀντικρὺς ἀλλήλων, προβαίνουσι ταυτοχρόνως, ἡ μὲν κτενίζουσα τὴν λελυμένην αὐτῆς κόμην, ἡ δὲ τινάσσουσα ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τὰς σινδόνας τῆς κλίνης, καὶ ἄρχονται τῆς συνδιαλέξεως. Ἡ ἑτέρα αὐτῶν διηγεῖται τὸ ὄνειρόν της· εἶδε καθ' ὕπνους κύνα μελανὸν, ὅστις τῇ ἥρπασε τεμάχιον κρέατος ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ σύζυγός της τὸν κατεδίωξεν. Ἡ ἄλλη τὴν συμβουλεύει νὰ παίξῃ εἰς τὸ λαχεῖον τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ἀντιστοιχοῦντας εἰς τὰ ἀντικείμενα, ἅπερ κατ' ὄναρ εἶδε, διότι ἐν Νεαπόλει ὁ Μορφεὺς ἀποφέρει κατ' ἔτος σπουδαῖον ποσὸν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, παρακινῶν διὰ τῶν ἀλλοκότων αὐτοῦ ὀπτασιῶν τοὺς ἁπλοϊκωτέρους νὰ παίζωσι τὸ περίσσευμα καὶ τὸ ὑστέρημα αὐτῶν εἰς τὸ λαχεῖον, ὅπερ καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἐκκυβεύεται εἰς ὀκτὼ τῶν μεγαλειτέρων τῆς Ἰταλίας πόλεων, πιστεύοντες ὅτι ὑποκρύπτεται χρησμοδότις ἔννοια εἰς τὰς παραδόξους τοῦ ὀνείρου φάσεις.

— Πρέπει νὰ παίξῃ τὸ κρέας 18, καὶ τὸ τραπέζι 45.

— Καὶ τὸν σύζυγον 21.

— Σκύλος μαῦρος δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἀριθμὸν ἔχει.

— Οὐδ' ἐγὼ, τώρα νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Don Peppi ?!!

Ὁ Δὸν Πιππῖνος προβαίνει ἀπὸ τοῦ ἐξώστου. Εἶναι ὁ γέρων συνταξιοῦχος· φέρει κοιτωνίτην καὶ σκοῦφον στρογγύλον ἐπὶ κεφαλῆς. Ἰστέον ὅτι ἐν Νεαπόλει πάντες, ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς τοῦ κατοικοῦντος εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τῆς λεωφόρου τῆς Κιαΐας, μέχρι τοῦ ρωποπώλου τῆς ὁδοῦ Φορκέλλας, πάντες εἶναι don, ὡς γνήσιοι ἰδαλγοί. Τὸν ἐρωτοῦσι πρὸς τίνα ἀριθμὸν ἀντιστοιχεῖ ὁ μαῦρος σκύλος, πλὴν οὐδ' αὐτὸς ἐνθυμεῖται.

— Νὰ ἐξετάσω τὴν smorfia.

Ἡ smorfia εἶναι ὁ ὀνειροκρίτης. Μετ' ὀλίγον ἐξέρχεται καὶ λέγει «75».

Καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἀποφασίζουσι νὰ παίξωσι τοὺς ἀριθμοὺς αὐτούς· καὶ ἡ μία παρακαλεῖ τὴν ἄλλην νὰ παίξῃ καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτῆς δύο σόλδια, καὶ ὑπόσχονται ἐὰν κερδίσωσι νὰ συνευθυμήσωσι μετὰ τῶν φίλων τὴν ἐρχομένην Κυριακήν. Ἐνῷ ὁμιλοῦσιν ἔτι, ὄγκος ὕδατος κατέρχεται καὶ πίπτει παταγῶδες εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ὁδοῦ, ραντίζων τοὺς διαβάτας καὶ τοὺς παρακαθημένους, οἵτινες ἀνεγείρονται καὶ βλασφημοῦσι, κραυγάζοντες ἠχηρῶς τί τρέχει; — Εἷς τῶν ἐρημιτῶν τοῦ τελευταίου πατώματος ἐκένωσε τὴν λεκάνην, ἐν ᾗ ἀπενίψατο, εἰς τὴν ὁδόν. Νέος τις παρέκει ὁμιλεῖ πρὸς τὰς εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ ἐργαστηρίου τῆς ραπτρίας προβάσας δύο τρεῖς νεάνιδας, καὶ ἀποτείνει αὐταῖς διαφόρους ἀστειότητας, πρὸς ἃς ἐκεῖναι ἀνακαγχάζουσι θορυβωδῶς. Δύο φίλαι συνομιλοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου περὶ τῶν καέντων τὴν προτεραίαν πυροτεχνημάτων εἰς τὴν Ἁγίαν Λουκίαν· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ προσέρχεται ὁ σύζυγος τῆς ἑτέρας, καὶ συναποφασίζουσιν ἐκδρομὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν κατὰ τὴν πρώτην ἑορτάσιμον ἡμέραν, καὶ προσχεδιάζουσι τὰ ἐδέσματα, ἅτινα ὀφείλουσι μεθ' ἑαυτῶν νὰ συμπεριλάβωσι, καὶ τοὺς συνδαιτυμόνας. Ἀποφασίζουσι νὰ καλέσωσι καὶ τὴν γειτόνισσάν των:

— Ohe Nanni. . . . !!

Ἡ Ναννίνα προβαίνει. Τῇ λέγουσι περὶ τίνος πρόκειται. Ἐκείνη ἀνοίγει τὸ στόμα, καὶ δεικνύει τοὺς μαύρους καὶ ἐρθαρμένους αὐτῆς ὀδόντας, καὶ μορφάζει. Νὰ ἴδῃ! ἂν τὴν ἀφίνῃ ὁ σύζυγός της· ἂν θέλῃ καὶ ἐκεῖνος νὰ ἔλθῃ. Ἀγκαλὰ ὁ δυστυχής. . . . ἔχει πάντοτε τὴν ἐργασίαν του! μόλον τοῦτο ἔχουσι καιρὸν νὰ ὁμιλήσωσιν! Ταυτοχρόνως ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀκούεται ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ πωλητοῦ τῆς μυζίθρας. Ὁ γέρων συνταξιοῦχος, λίχνος, φαίνεται, προσέρχεται ἐν σπουδῇ εἰς τὸν ἐξώστην, καὶ λύων τὸν καλαθίσκον, καταβιβάζει αὐτὸν μετά τινων χαλκίνων νομισμάτων εἰς τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν πωλητὴν, ὅστις ζυγίζει καὶ ἀποθέτει ἐν αὐτῷ τὸ ἐμπόρευμα. Ὁ γέρων ἀνασύρει ἐν σπουδῇ, λαιμάργως μειδιῶν τὸ σχοινίον, ἀλλὰ κακῇ μοίρᾳ ὁ κάλαθος προσκρούει καὶ ἐμπλέκεται εἰς τὴν σιδηρᾶν κιγκλίδα τοῦ ἐξώστου τοῦ κάτω πατώματος. Ὁ γέρων ἀδημονεῖ, ἀνατινάσσει τὸ σχοινίον, προσπαθεῖ, ἀλλὰ ματαίως, νὰ τὸ ἀπαλλάξῃ. Τέλος, ἀπελπισθεὶς, κραυγάζει, προσκαλῶν τὴν οἰκοδέσποινα τοῦ κάτω πατώματος.

— Donna Maddalina!

Ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς προβαίνει ὑπηρέτριά τις ἡλικιωμένη, μὲ κόμην ἄτακτον, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς, μὲ ὄψιν βλακώδη. Ἀκούσασα περὶ τίνος πρόκειται, κύπτει καὶ ἀπωθεῖ τὸν κάλαθον.

— Τραβίξατε τώρα!

(*) Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 173.

γεῖα τῆς πόλεως ἀντὶ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως. Τοῦτο θὰ ἦτο ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς πόλεως εὐεργετημάτων διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἀφθονία ὕδατος ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ ὑπάρχῃ χάριν τῆς ὑγείας τοῦ κόσμου.

Γνωρίζετε τί τοῦ ἀπήντησαν;

Νὰ κατασκευάσῃ ἂν θέλῃ ἰδίοις του ἐξόδοις τοὺς ὀχετούς.

! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Ἂν τὸ τυπογραφεῖον μας διέθετο καὶ χαρακτῆρας *φασκελικοὺς*, θὰ ὑπεκαθιστῶμεν αὐτοὺς ἀντὶ τῶν θαυμαστικῶν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μεταξὺ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἀνακριτοῦ Βουλπιώτου ἐπῆλθε διαφωνία περί τινων, τῆς δικαιοδοσίας ἀμφοτέρων· ὁ πρῶτος ἔθηκεν οὕτως εἰπεῖν ζήτημα ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως τὴν μετάθεσιν τοῦ δευτέρου· ὁ πρόεδρος τὸ κατέστησεν ἀντικείμενον τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐθυσίασε τὸν ἀνακριτὴν καὶ ἔσωσε τὸν Διευθυντήν. Ἠδύνατο νὰ βάλῃ τὸν κ. Διευθυντὴν εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἦτο ὑπουργικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ θὰ συνεδρίαζεν ἐν τῷ κομήτῃ καὶ θὰ ἠπείλει νὰ συρραχθῇ πρὸς τὴν γῆν διὰ πλιάτσικα.

Ὁ κ. Κατσίμπαλης τοῦ Φαλήρου ἀφοῦ μόνον μὲ τὸ *πτεκολτὲ* τῶν ὑποκριτριῶν του δὲν κατώρθωσε νὰ *τραβήξῃ κόσμον* ἀπεφάσισε διὰ τῆς *μελέτης τῶν γυμνῶν* ν' ἀποπειραθῇ τὸ τράβηγμα. Οὕτως ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ *ἀσημένιο Ντέφι* (La Timbale d' argent).

Εὐτυχῶς ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τὸ μυρίσθηκεν ἐγκαίρως καὶ ἀπηγόρευσεν εἰς τόσα ἀπαίσια τοῦ ἐφετεινοῦ Φαλήρου νὰ προστεθοῦν καὶ τὰ ἀγρεῖα, θραύσας τὸ *Ντέφι* κατὰ κεφαλῆς τοῦ ἐργολάβου.

Εἰς τὸν ἐργολάβον ὑπενθυμίζομεν ὅτι ἐν Βιέννῃ ὑπάρχει ἓν χοροκατάστημα Σπὲρλ καλούμενον ἐξ ὀνόματος τοῦ ἰδρυτοῦ· ἐκεῖ νύκτας τινας τῶν ἀπόκρεω δίδονται αἱ λεγόμεναι γυμναὶ καδρίλλαι.

Ἂν θέλῃ λοιπόν, ἂς τὰ πρυμνίσῃ διὰ τὴν Βιέννην!

Κάλλιστον ζεῦγος συνεπλάκη, ἡ ἡδυπαθεστάτη κόρη Ἑλένη Καστόρχη μετὰ τοῦ καλλίστου νέου καὶ διακεκριμένου ἐπιστήμονος κ. Κατερινοπούλου.

Εὐτυχῶς ἀμφότεροι Ἕλληνες.

Ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας αἱ διακεκριμέναι δεσποινίδες Ἐλπινίκη καὶ Μαρία Σαμαρτσίδου, θυγατέρες τῆς ἀληθινοῦς ἑλληνίδος ποιητρίας τῆς μακαρίτιδος **Εὐφροσύνης Σαμαρτσίδου** καὶ ἀδελφαὶ τοῦ διακεκριμένου λογίου καὶ ποιητοῦ Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου. Ἡ δεσποινὶς Ἐλπινίκη διευθύνει ἀπὸ τετραετίας ἤδη τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐργαστήριον τῆς Φιλοπτώχου ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, ἐφελκύσασα τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς ὑψηλοτέρας αὐτόθι ἑλληνικῆς κοινωνίας. Εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων Ἑλληνίδων παρ' αἷς ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ παιδεία τόσον ἀγλαῶς εἶναι συμπεπλεγμέναι.

Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα της, τὴν μεγαλόνησον Σκίαθον, ἡ φιλτάτη συνεργάτις μας **Σφιγξ**, ἀφήσασα μόνον κάπου ἐδῶ τὴν καρδίαν της. Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς τὴν φυλάγουν καλά, διότι εἶναι πολὺ εὐαίσθητος ἡ καρδία αὐτή.

Εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τῆς *Τραβιάτας* ὁ κ. Φιλήμων ἀκριβάλαβε ἀδιακόπως τὴν ὑψίφωνον.

— Μὰ κάτι τῆς ρίχθηκε τόσο, ἐρωτᾷ φίλος τὸν γείτονά του.

— Δὲν καταλαμβάνεις; Περιμένει νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ τῆς βάλῃ λόγο.

Εἰς τὸ ἐν Φαλήρῳ Ξενοδοχεῖον τοῦ κὺρ Κατσίμπαλη διατάσσει μία παρέα κονιάκ.

Ἀποπειρᾶται ν' αὐτοχειριασθῇ ὅλη, ἀκούουσα ὅτι ὀφείλει νὰ πληρώσῃ **ἑβδομηνταπέντε** (*ἀρ.* **75**) λεπτὰ δι' ἕκαστον ποτηράκι.

Ἐπὶ τέλους φαιδρυνόμενος ὁ εἷς:

— Σ' τὸ διάβολο! καλὰ νὰ πληρώσουμε ἑβδομῆντα, ἡ πεντάρα τί ζητᾷ;

— Γιὰ νὰ μὴ ξεχνᾷ ὁ διευθυντὴς κ. Κατσίμπαλης ὅτι ἔπινε δύο σ' τὴν πεντάρα τὸ κονιάκ ὅταν ἔκαμνε τὸ ἀπὸ Φηδῶν εἰς Ἀθήνας ἀγῶγι.

Ζωηροτάτη διαδήλωσις ἐναντίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς προχθὲς ἐν Φαλήρῳ. Εἰς τὴν διαδήλωσιν ἔλαβον μέρος καὶ πολλαὶ Κυρίαι. Κατὰ τὴν συνήθειάν του εἶχε σβύσει περὶ τὴν ἑνδεκάτην τὸ αἰωνίως ψυχορράγουν ἠλεκτρικόν. Ὦ; διὰ μιᾶς φωνῆς ὅλοι οἱ περιεστῶτες ἐζητωκραύγασαν, παραστήσαντες οὕτω ὅτι τὸ Φάληρον θέλει σκιόφως, καὶ ὄχι τὴν πορνικὴν διάχυσιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἥτις σὲ θέτει ἐντὸς βολῆς ὅλων, καὶ τῶν μᾶλλον ἀδιακρίτων βλεμμάτων.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

10 Ἰουλίου 1881.

Ἐνθυμεῖσθε τὸν Κομήτην ἀκόμη;

Ἡ πλουσία ἀδαμαντοστόλιστος κόμη του ἔλαμπεν ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν ἀστέρων, ὡς κόμη εὐδαίμονος βασιλίσσης ἐν μέσῳ κοινῶν θνητῶν. Ὁ τηλαυγὴς αὐτοῦ πυρὴν ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃ χιλιάδας ἀστέρων.

Ὁ κομήτης λοιπὸν ἐκεῖνος δὲν στολίζει πλέον τῆς Ἀττικῆς τὸ περιλάλητον στερέωμα, ἢ μόλις διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ διακρίνεται ἐκεῖνος ὅστις κατηύγαζε πρὸ μικροῦ διὰ τῆς μαρμαρυγῆς του καταπλήκτους τοὺς ὀφθαλμούς μας.

Ἀφοῦ μᾶς ἐχαιρέτισε διὰ τῶν φαεινῶν ἀκτίνων του ἀπομακρύνεται ἤδη ἀφ' ἡμῶν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Οὕτω ταχέως ἀπομακρύνονται καὶ αἱ ἐλπίδες μας, ἀφοῦ ἐπί τινα χρόνον διαλάμψωσιν ἐν τῷ λογισμῷ ἡμῶν καὶ φωτίσωσι μὲ τὸ γλυκύ των φῶς ὅλον τῆς καρδίας τὸν ἀπέραντον ὁρίζοντα.

Πόσων τὴν ψυχὴν δὲν ἐφαίδρυνεν ἐπὶ μικρὸν ἡ χρυσῆ ἐλπὶς τοῦ πλούτου! Τοὺς εἴδαμεν τοὺς πτωχοὺς ὑπολογίζοντας τὰ ἀμύθητα κέρδη, τοὺς ἐθεωρήσαμεν ἀγρυπνοῦντας τὰς νύκτας καὶ βασανιζομένους ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας. Καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν τόσων ἐκείνων σχεδίων τοὺς εἴδομεν, ὡς καὶ πρότερον, ἐργαζομένους διὰ τὸν ἄρτον.

Πόσων τὴν ψυχὴν δὲν ἐφαίδρυνεν ἡ γλυκεῖα ἐλπὶς ὑπουργικοῦ χαρτοφυλακίου. Ἦταν βουλευταὶ οὗτοι καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνέμενον τὴν ἅμαξαν ἥτις ἔμελλε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἐσχεδίαζον τότε νόμους καὶ νομοσχέδια, διορισμοὺς καὶ παύσεις. Καὶ ὅμως ἡ αἰφνιδία ἀπομάκρυνσις τῆς ἐλπίδος των ἐκείνης κατέστησε πάλιν αὐτοὺς ἁπλοῦς βουλευτὰς μη

Ὁ γέρων σύρει, ἀλλ' ὁ κάλαθος ἐμπλέκεται ἐκ νέου.

— Managgia!

Νεανίδές τινες παρατηροῦσι τὴν σκηνὴν ταύτην ἐκ τοῦ ἀντικρὺ παραθύρου καὶ γελῶσιν. Εἰς τὴν ὁδὸν ἐσχηματίσθη ἤδη κύκλος περιέργων, ὅστις πυκνοῦται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἡ παράδοξος αὕτη περιέργεια καὶ πολυπραγμοσύνη εἶναι προσὸν ἴδιον τῶν Ἰταλῶν. Χαριέστατα ἐσατύρισεν αὐτὴν ὁ Belli ὁ εὐφυέστερος τῶν ἐν διαλέκτῳ γραψάντων ποιητῶν, περιγράψας ἐν ὀλιγοστίχῳ ἀσματίῳ συνοικίαν τινὰ τῆς Ρώμης ἀνάστατον, τὸ πλῆθος πυκνούμενον, τὴν συγκοινωνίαν διακοπτομένην, καὶ τὴν δημοσίαν δύναμιν σπεύδουσαν, διότι.... κανάριόν τι ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ κλωβοῦ! Καὶ ἐν Νεαπόλει ἀρκεῖ τις νὰ σταθῇ ἐπί τινα δευτερόλεπτα καὶ νὰ δείξῃ διὰ τοῦ δακτύλου, καὶ πάραυτα εἴκοσι τουλάχιστον ἄλλοι θὰ τὸν μιμηθῶσιν. Ἡ ἁπλουστάτη σκηνὴ τοῦ ἐξώστου κατώρθωσε νὰ σταματήσῃ δέκα περιέργους καὶ ἡ στάσις τούτων ἑτέρους πεντήκοντα. Ὑψοῦσι τὴν κεφαλὴν συζητοῦντες, σχολιάζουσι, χειρονομοῦσι, προτείνουσι γνώμας, καὶ ἀπέρχονται ἀφοῦ πρὸς δυσαρέσκειαν αὐτῶν ὁ κάλαθος ἤρθη τέλος πάντων, καὶ σπουδαιοτάτη σκηνὴ οὕτως ἐτελείωσεν. Ἡ χήρα ἀπὸ τοῦ ἐξώστου παρατηρεῖ τὴν κόρην της διὰ τοῦ βλέμματος, ἀπερχομένην εἰς τὸ μάθημα τῆς μαιευτικῆς· ἀλλὰ δὲν παρετήρησεν ὅτι νεανίας τις παρακολουθεῖ μακρόθεν διὰ λοξοδρομιῶν τὴν μέλλουσαν ταύτην ἱέρειαν τῆς Εἰλειθυίας, καὶ ἅμα κάμψῃ τὴν ὁδόν, θὰ τὴν πλησιάσῃ, ὅπως τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ νοσοκομείου. Αἴφνης τὰ ὄμματα τῶν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν θεατῶν στρέφονται εἰς ἓν σημεῖον, εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ἡμῶν. Συμβαίνει τι παράδοξον ἐκεῖ; Εἶναι ἡ χορεύτρια, ἥτις ἀφυπνίσθη ὑστάτη πασῶν, ἐνῷ ἡ μεσημβρία προσεγγίζει, καὶ προβαίνει ἀτημέλητος ἀπὸ τοῦ ἐξώστου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνη, εὐειδὴς ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ ἵσταται μετ' αὐτῆς καὶ χαριεντίζεται, καὶ ἐκείνη ἀπαντᾷ μὲ μυρία ἀκκίσματα. Οἱ θεαταὶ ψιθυρίζουσιν· οὐδεὶς τὸν εἶδεν εἰσελθόντα τὴν ἡμέραν, ἄρα... τὸ ἄρα τοῦτο εἶνε εὐνόητον· ὁ πέπλος ὁ μέλας τῆς νυκτὸς ἐπροστάτευσε τὸν εὐτυχῆ ἐραστήν, καίτοι, ὡς φαίνεται, ἡ αἰδὼς τῆς Τερψιχόρης δὲν φοβεῖται πολὺ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Βλέμματα περίεργα καὶ λαθραῖα ρίπτονται ἐπ' αὐτῶν, ὑπαινιγμοὶ καὶ σκώμματα ἀνταλλάσσονται, καὶ αἱ μᾶλλον σεμνότυφοι ἀποσύρονται αἰδούμεναι καὶ κλείουσι τὴν θύραν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῶσιν ἢ κάλλιον εἰπεῖν, ἵνα παρατηρήσωσιν ἀνετώτερον τὴν σκηνὴν μέσον τῶν παραπετασμάτων.

Ἀλλοίμονον εἰς σὲ ἂν, ἐξ ἡμικρανίας πάσχων, ζητήσῃς ν' ἀποσυρθῇς, ἢ θελήσῃς νὰ καθήσῃς παρὰ τὴν τράπεζάν σου, καὶ ν' ἀρεθῇς εἰς τὴν μελέτην ἐν ἠρεμίᾳ! Ἡ γαλήνη, ἡ ἡσυχία, ἡ ἀνάπαυσις, εἶνε λέξεις ἄγνωστοι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ὁδοῦ τῶν Κωδώνων. Δεκάκις τουλάχιστον τῆς ὥρας τὰ κινητὰ κλειδοκύμβαλα θὰ διέλθωσι διὰ τῆς ὁδοῦ καὶ θὰ σταθῶσι ὑπὸ τὰ παράθυρά σου, ἐνῷ τὰ γυμνόποδα guaglioni, οἱ μικροὶ μοσχομάγκαι τῆς Νεαπόλεως, μετὰ τῶν ὀακενδύτων· μικρῶν πωλητριῶν τῶν φωσφορικῶν πυρείων ὀρχοῦνται πέριξ αὐτῶν ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς *πόλκας*. Οἱ περιπαθεῖς τόνοι τῆς Τραβιάτας, ὁ γοργὸς ρυθμὸς τοῦ στροβίλου τοῦ Cloches de Corneville, αἱ μελῳδικαὶ στροφαὶ τοῦ τελευταίου ἄσματος τῆς Πιεδιγρόττας, τοῦ Funiculi-Funiculà ἀνέρχονται μέχρι σοῦ καὶ εἰσδύουσιν ἐντὸς τῆς ἀκοῆς σου καὶ σὲ κεντῶσι καὶ σὲ γαλβανίζουσι καὶ σὲ ἀπασχολοῦσιν. Μόλις δὲ ἀπέλθῃ τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ εὐθέως ὀρχήστρα παράδοξος ἀποτελουμένη ἐκ τυφλῶν καὶ ἀναπήρων καὶ κωφαλάλων, μετὰ εὐθυαύλων καὶ τετραχόρδων, καὶ ὀρειχαλκίνων ὀργάνων, τοποθετεῖται ὑπὸ τὰ παράθυρά σου, καὶ ἄρχεται τῆς ἐκτελέσεως κώμων καὶ κωμειδυλλίων αὐτοσχεδίων συνοδευομένων ὑπὸ μουσικῆς παραφώνου, ἀλλοκότου, κορυβαντιώσης. Καὶ ὅτε καὶ τὸ κακὸν τοῦτο ἀπέλθῃ ἱκανῶς τυραννήσαν τὰ ὦτά σου, ἐπαίτης φέρων ἀνὰ χεῖρας δακτηρίαν προχωρεῖ βάδην, ἵσταται καὶ ἀρχίζει ἀργὰ καὶ μετὰ μέλους ἔμμετρον ἱκετήριον ἐπίκλησιν εἰς τὴν φιλευσπλαγχνίαν σου, ἀπαριθμῶν τὰς ὀδύνας του διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς, ἄδων γοερῶς καὶ μετὰ τέχνης λαρυγγισμῶν ὡς ὁ ἄριστος ὑψίφωνος τοῦ Ἁγίου Καρόλου, συνάζων δὲ καὶ τὰ χαλκᾶ κερμάτια, ἅτινα ρίπτουσι πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνωθεν ἐλεήμονες. Τοῦτον διαδέχεται ὁ χωρικὸς τῶν Ἀπεννίνων τῆς Καλαβρίας, γραφικὴν καὶ παράδοξον ἀναβολὴν φέρων, ἐμπλεων χρωμάτων στιλπνῶν, φυσῶν μετὰ μανίας τὸν ἄσκαυλόν του, ἐνῷ τὸ μικρὸν αὐτοῦ τέκνον μηλωτὴν περιβεβλημένον ὀρχεῖται ἀλλοκότως πέριξ αὐτοῦ καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνην. Μικρὸν παρέρχεται, καὶ αἴφνης ἀκούεται κρότος τυμπάνου καὶ ἦχος ὀξὺς σάλπιγγος. Προβαίνεις περίεργος καὶ ζητεῖς νὰ μάθῃς τὸ αἴτιον, καὶ βλέπεις ἄνθρωπον φέροντα στολὴν φαντασιώδη καὶ γελοιωδεστάτην, ἔχοντα τὸ πρόσωπον μέλαν βεβαμμένον καὶ φέροντα τρίκωχον πῖλον μετὰ λοφιᾶς πυκνῆς, ὅστις ἀγγέλλει μεγαλοφώνως ὅτι ὁ δεῖνα οἰνοπώλης τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἐπιλοχίου πωλεῖ ἄριστον οἶνον εἰς μετριωτάτην τιμήν. Ἀδημονῶν καὶ ἀσχάλλων ἐπὶ τῇ ἀτελευτήτῳ ταύτῃ συνωμοσίᾳ κατὰ τῆς ἡσυχίας σου, ἀποσύρεσαι καὶ ὀμνύεις νὰ μὴ ταραχθῇς πλέον καὶ νὰ μὴ κινηθῇς, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ἀκούσῃς. Ἀλλὰ πολλὴ ὥρα δὲν παρέρχεται καὶ ἤδη ἐγένεσο παραβάτης τοῦ ὅρκου σου, διότι ἐν τῇ ὁδῷ ἀκούεται αἴφνης ἀντηχοῦσα τοιαύτη συναυλία καταχθόνιος φωνῶν, κραυγῶν, ἰαχῶν, ὠρυγμῶν, ὥστε πρὸς στιγμὴν πιστεύεις ὅτι ἤγγικεν ἡ συντέλεια τοῦ αἰῶνος καὶ ἔντρομος σπεύδεις νὰ ἴδῃς.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ἔχοντας ἄλλο ὄνειρον ἢ τὴν διατήρησιν τῆς τοπικῆς ἐπιρροῆς των δι' ὅλων τῶν μέσων.

Καὶ πόσων τὴν ψυχὴν δὲν ἐβαυκάλισεν ἡ δροσερὰ ἐλπὶς τῆς συγγραφικῆς ἀθανασίας. Ἐπὶ ἔτη ἠγωνίσθησαν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις των εἰς ἀπόκτησιν ὅλων ἐκείνων τῶν γνώσεων, οἵτινες θὰ καθίστων αὐτοὺς συγγραφεῖς μίαν ἡμέραν. Περιέκοψαν οἱ δυστυχεῖς τοῦ βίου των τὰς ματαίας ἡδονὰς πρὸς μίαν μόνον ἀθάνατον ἀποβλέποντες τέρψιν, τὴν ὄημοσίευσιν ἑνὸς τόμου, ἑνὸς συγγράμματος. Ἔφθασε τέλος ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἡ περιπόθητος, ἀλλ' ὁ κομήτης τῆς εὐτυχίας των εἶχεν ἀπομακρυνθῆ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Δὲν εὗρον οὔτε τυπογραφεῖον διὰ τὴν ἐκτύπωσιν, διότι οὐδεὶς ὑπέγραψε τὰς ἀγγελίας των ὡς συνδρομητής.

Ἀλλὰ πόσων ποιητῶν τὸν γλυκὺν ὕπνον δὲν ἐστόλισε μὲ τὰ θαυμασιώτερα ὄνειρα ἡ μαγικὴ ἐλπὶς μιᾶς δάφνης, ἑνὸς στεφάνου ὃν ἤλπιζον ν' ἀποκτήσωσιν ὄχι ἐν διαγωνισμοῖς, ἀλλ' ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δημοσιεύοντες μίαν λυρικὴν συλλογήν, ἢ δρᾶμά των! Ποσάκις ἐλησμόνησαν νὰ φάγωσιν ἀναγινώσκοντες ἐν τῷ Figaro τὰς κρίσεις τῶν εὐφυεστέρων κριτικῶν ἐπὶ νέων ποιημάτων, ποσάκις ἐλησμόνησαν νὰ κοιμηθῶσι φανταζόμενοι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἐν Παρισίοις ποιητῶν καὶ ποσάκις τοὺς ἔθρεψεν ἡ χαντσα ἐλπὶς τῆς μᾶλλον αὔλου ἀθανασίας, ἥτις προήρχετο ἐν Παρισίοις, ὡς ἀνεγίνωσκον, ἐκ τῶν ἀμυθήτων ἐκδόσεων! «Δεκαπέντε ἐκδόσεις, ἔλεγον, ἐν Παρισίοις καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Ἐὰν τοὐλάχιστον θὰ ἔχωμεν δυὸ ἐν δυσὶν ἡμέραις ἔτσι.» Τέλος ἡ ἡμέρα τῆς ἀθανάτου δόξης των ἔφθασε. Περικαλλὴς τόμος ἐδημοσιεύετο ἐκ τοῦ τελειοτέρου τυπογραφείου, ἀλλ' ὁ κομήτης τοῦ ποιητοῦ εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ ποιητικοῦ οὐρανοῦ του. Ὅλοι ἔβλεπον καὶ ἐθαύμαζον τὸν τόμον τῶν ποιήσεων, ἀλλ' οὐδεὶς ἠγόραζε. Καὶ ἡ κυρία ἀφοῦ ἐφυλλομέτρησε τὸ βιβλίον . . .

Ἐστράφη πρὸς τὴν γείτονα περὶ χορῶν λαλοῦσα
— Ἀ! ἐπλημμύρισεν ἡ γῆ ἀπὸ καρδίας στείρας . . .

Ἀνεφώνησεν ὁ ποιητὴς καὶ διῆλθε τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ φαγῇ ὄχι διότι ἡ ἐλπὶς τὸν ἔτρεφεν ὡς πρότερον, ἀλλὰ διότι ὁ ξενοδόχος εἶχεν ἀναρτήσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ ψυχρὸν πινάκιον *πίστωσις δὲν δίδεται*. Καὶ διῆλθε τὴν νύκτα χωρὶς νὰ κοιμηθῇ ὄχι διότι ἀνεπόλει τοὺς μελλοντας στεφάνους καὶ τὴν καταπράσιναν δάφνην, ἀλλὰ διότι ἠγωνία ἐν τῇ φοβερᾷ ἰδέᾳ τί *δουλειὰ νὰ πιάσῃ*. Πόσας δὲ τρυφερὰς καρδίας δὲν ἔτερψε, δὲν κατέθελξεν ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς λαμπροῦ κομήτου, ἑνὸς σπανίου ἄστρου, ἑνὸς ἔρωτος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ τῆς ζωῆς των!

Καὶ τί ἐλπίδες ἦσαν ἐκεῖναι! Ὥσπερ νύμφαι τῆς μυθολογίας πλούσιαι ἐν τῇ ἀπλότητι μειδιῶσαι καὶ ἄδουσαι ἐπτερύγιζον ὑπὸ τὰ φατνώματα, ἄνω τῆς κλίνης τῶν εὐδαιμόνων ἐκείνων ῥίπτουσαι τὴν ψυχήν των εἰς τὰς μᾶλλον ἀμερίμνους, εἰς τὰς μᾶλλον ἡδονικὰς τέρψεις. Ἡ τῶν ἀστρονόμων ἰδέα περὶ προσεγγίσεως τοῦ κομήτου τοῖς ἔδιδον πτερὰ καὶ ἐπέτων διὰ τοῦ νοῦ πρὸς τὸ ἄστρον αὐτῶν τὸ γλυκύ.

Ἀλλὰ ἡ σύγκρουσις! Ὦ τοῦτο τοῖς ἐπροξένει τὴν ἀγιωτάταν εὐχαρίστησιν. Ἂν ἤθελον συγκρουσθῆ, ἀντὶ καταστροφῆς θὰ προέκυπτε νέα δημιουργία πλήρης καλλονῶν καὶ μαγείας.

Καὶ ὅμως καὶ οἱ κομῆται οὗτοι, αἱ τῶν ἀγαπώντων ἐλπίδες, ἀπομακρύνονται μετὰ καιρὸν μὲ ταχύτητα καταπληκτικὴν καὶ ἀπομένει μόνον μία ἡδονικὴ θλῖψις, μαρμαῖρον παρηγορίας ἄστρον, ἀνάμνησις, ἀντικαθιστῶσα τῆς ἐλπίδος τὸν τηλεφανῆ ἀστέρα.

Καὶ μόνον εἰς κομήτης φοβερὸς ἐπέρχεται καθ' ἡμῶν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Εἰς μάτην ἱκετεύομεν· εἰς μάτην χύνομεν τὰ θερμότερα δάκρυα. Πύρινος, μὲ λάμψιν κεραυνοῦ καὶ φλόγα καταστροφῆς πλησιάζει ὁλονέν καὶ καθ' ἑκάστην αὐτὸς μὲ βῆμα ἓν προχωρεῖ πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ ἑλκόμενοι βῆμα ἐν συρόμεθα πρὸς αὐτόν. Ὁ κομήτης οὗτος ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ χρόνου **Γῆρας**.

Ἐμφανίζεται κατὰ πρῶτον ἐν τῷ περιβάλλοντι τὴν ζωήν μας οὐρανῷ ἀμυδρότατος ὡς μία λευκὴ θρίξ. Εἶτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον προσεγγίζει, ἕως οὗ διαλάμψῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μας ὡς πτέρυξ χιόνος. Ὅλα τὰ χημικὰ μέσα δὲν δύνανται τότε νὰ σώσωσι τὴν μαύρην σου κόμην, ὦ παρθένος, τὰς ῥοδίνους σου παρειάς, ὦ κυρία, τὴν χαράν σου, φαιδρὲ ἔφηβε, καὶ τοὺς κρυφοὺς σου πόθους, ὦ ἄνθρωπε. Τὸ Γῆρας θὰ συγκρουσθῇ πρὸς τὸ θνητὸν σῶμα, ἔκρηξις θὰ συμβῇ καὶ θὰ ἐπέλθῃ ἡ καταστροφή.

Διατί, ὦ δημιουργὲ νὰ ὑπάρχῃ αὐτὸς ὁ κομήτης, ἡ συγκρουόμενος πρὸς τὴν φύσιν, διατί νὰ μὴ γίνεται δύο κομμάτια ὡς ὁ κομήτης τοῦ Biela;

Σφίγξ.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

Πρὸς φοιτητὴν φέρουσι τηλεγράφημα:
— Ἀπὸ ποῦ εἶναι;
— Ἀπὸ τὸν πατέρα σου.
— Ψέμματα· δὲν εἶναι τὸ γράψιμό του.

—

Ἐν Φαλήρῳ νεᾶνις ἐπιπλήσσεται ὑπὸ τῆς μητρός της, διότι ἀπρεπῶς ἐξεκαρδίζετο ἐνώπιον ἀξιωματικῶν τοῦ «Δουϊλίου».
— Καλὲ μητέρα, ἡσύχασε καὶ δὲν καταλαβαίνουν ῥωμαϊκά.

—

Ἱερεὺς Κυμαῖος ἑρμηνεύει τὸ Εὐαγγέλιον. — «ποιμένες δὲ ἀγραυλοῦντες—» Θὰ εἴπῃ, ἀδελφοὶ χριστιανοί, ὅτι ἦταν ἀπὸ τ' Ἄγραυλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνθυμοῦμαι κατὰ ποῦ πέφτουν.

—

Ἐν τῷ Πλημμελειοδικείῳ. Ὁ πρόεδρος ἐρωτᾷ τὸν παθόντα:
— Ποιοὶ ἄλλοι ἦσαν ἐκεῖ παρόντες;
— Δυὸ εἴμαστε, ἐγὼ καὶ τὸ γαϊδουρί μου.

—

Πρόεδρος.—Τί σέκαμε σένα ὁ κατηγορούμενος;
— Μέκτύπησε μὲ τὸ καπίστρι καὶ μεῖπε καὶ μασκαρᾶ.
— Ἀ σεῖπε καὶ μασκαρᾶ. . .
— Βέβαια· κὰ μάλιστα ἀρρώστησα κ' ὅλας.

—

Ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ:
— Ἔχετε δικηγόρον, κυρία μου;
— Τὸν Θεὸν καὶ τὴν προστασίαν σας, κύριε πρόεδρε.

Νάτος.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΞΩΣΤΟΥ.

Τὰ παράθυρα ἦσαν ἠνεῳγμένα. Ἡ αἴθουσα ἀπήστραπτεν ὑπὸ ἁπλέτου φωτός· ἀκτῖνες τινὲς περῶσαι διὰ τῆς θύρας καθίστων φωτεινὰς τὰς σιδηρᾶς κιγκλίδας τοῦ ἐξώστου καὶ τὰ ἀνθοδοχεῖα, ἐν οἷς ἐβλάστανον φυτὰ θαμνοειδῆ.

Ἐκ τῶν παραθύρων ἐξήρχετο θόρυβος συγκεχυμένος, ψιθυρος συνομιλίας, ἐκρήξεις γέλωτος φαιδροῦ, ἐπιφωνήματα, λόγοι ἀσυνάρτητοι, κρότος ἠχηρὸς τῶν πεσσῶν ἐπὶ τοῦ ἄβακος, καὶ κατὰ διαλείμματα, ἦχοι κλειδοκυμβάλου. Οἱ ἔξωθι τοῦ παρακειμένου καφενείου καθήμενοι βρακάδες, ροφῶντες ἠρέμα τὸν ναργελὲν αὐτῶν, ἤγειρον πρὸς στιγμὴν τὸ ὄμμα πρὸς τὰ παράθυρα, ἐκπέμποντες ἐκ στόματος ἕλικας καπνοῦ, καὶ εἶτα ἐπανέλαβον τὴν ἐκμύζησιν τοῦ μακροῦ σωλῆνος.

Ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης. Οἱ σύζυγοι Ἀθανάσιος καὶ Ἄρτεμις Καλαποδόπουλοι ἔδιδον συναναστροφήν.

Ὁ κύριος Ἀθανάσιος εἶχεν ἤδη ὑπερβῆ κατὰ ἓν ἔτος τοῦ αἰῶνος τὸ ἥμισυ. Εἶχε μᾶλλον ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα, ἀλλ' οἱ ὦμοι του ἦσαν κυρτοί· τρίχες λευκαὶ ἐκ τῶν κροτάφων ὁρμώμεναι εἶχον ἐπιδράμει ἤδη τὴν ἀραιὰν κόμην του μέχρι τῆς κορυφῆς, ὅπου ἐσχηματίζετο μικρὰ κυκλοτερὴς φαλάκρα ὡς κουρά. Εἶχεν ὀρρὸς πυκνός, μύστακα βραχὺν καὶ ἄγριον ὡς ψήκτραν, καὶ ῥῖνα μὲ σαρκώματα ὀγκώδη ὡς *ντομάταν*. Τὸ δέρμα του ἐφαίνετο περγαμηνὴ ἀ μαυρωθεῖσα ἐκ τῆς πολυκαιρίας. Αἱ παρειαί του ἐκρέμαντο ὡς θυλάκια. Αἱ χεῖρες του ἦσαν χονδραὶ καὶ τυλίδες. Κάτι τι μεταξὺ ἄρκτου καὶ Μιστριώτου.

Ὁ κύριος Ἀθανάσιος εἶχεν ἀρχίσει τὸ στάδιόν του ὡς γραφεύς. Διετέλεσεν ἐπὶ εἰκοσιτρία ἔτη γραφεὺς εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ ἀκολούθως προεχειρίσθη γραμματεὺς τρίτης τάξεως. Ὁ κ. Ἀθανάσιος ἐνόμισεν ὅτι ἤγγισε τὸν οὐρανὸν μὲ τὰς χεῖρας, ἅμα ἐπαρουσίασε τὴν πρώτην ἀπόδειξιν εἰς τὸ Κεντρικὸν ταμεῖον καὶ ἔλαβε τοῦ γραμματέως τὸν μισθόν, ἀλλ' ἡ τύχη ἐπεφύλαττεν αὐτῷ καὶ ἄλλα. Ἀλλοίμονον ἂν ἀποφασίσῃ νὰ σὲ καταδιώκῃ ἡ τύχη μὲ εὐεργετήματα! Εἷς ἕνα τῶν συγγενῶν του ἦλθεν ἡ ὄρεξις ν' ἀποθάνῃ αἰφνιδίως ἐν Τουρκίᾳ καὶ νὰ καταλίπῃ εἰς τὸν Ἀθανάσιον 200 χιλ. δραχμῶν. Ὅτε ἔμαθε τὴν εἴδησιν ταύτην ὁ Ἀθανάσιος ἔμεινεν ἄφωνος ἐπὶ 48 ὥρας, καὶ ἐδέησε νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχή, ὅπως τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ. Παρηγήθη τοῦ βαθμοῦ του καὶ ἔλαβε τὴν σύνταξίν του. Βαρυνόμενος πλέον τὴν μόνωσιν ἐζήτησε νύμφην, καὶ ἐπειδὴ ὅταν ἔχῃς 200 χιλ. δραχμῶν περιουσίαν ἔχεις 200 χιλ. κύνας ἰχνευτὰς πρὸς τοῦτο, ἡ νύμφη εὑρέθη τάχιστα.

Ἡ κυρία Ἄρτεμις, mignonne, χαριτωμένη, 22 ἔτη, 32 ὀδόντες λευκοί, 2 ὀφθαλμοὶ παραβαίνοντες τὴν ἔκτην ἐντολήν, 2 ποδίσκοι ὁρατοὶ διὰ μικροσκοπίου, ἀπολυτήριον τοῦ Ἀρσακείου, 70 χιλ. δραχμῶν, προῖκα, ἀφρόπλαστος, ἄφρο... (βοηθήσατέ με λοιπὸν κ. Παράσχε!), κἄτι τι τέλος μεταξὺ τούρτας καὶ ἑνὸς κερδίζοντος ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου τοῦ Ἀμβούργου.

Ὅτε ἦλθον εἰς *γάμου κοινωνίαν*, κατὰ τὴν ἔκφρασίν του, ὁ κ. Ἀθανάσιος δὲν μετέβαλε τὰς ἕξεις του. Ἔμεινε τυπικὸς ὡς τὸ τριώδιον. Ἡ σύζυγός του δι' αὐτὸν ἦτο ἡ ὑπηρεσία. Αἱ ὁρμαὶ τοῦ ἔρωτός του εἶχον περίοδον ὡρισμένην ὡς ὁ μιασματικὸς πυρετός. Ὡμίλει τὴν γλῶσσαν τοῦ γραφείου καὶ προέφερε τὸ ᾧ μὲ ὑπογεγραμμένην τῆς ὑποτακτικῆς. Ἔλεγε π. χ. «λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπόψε κάμνει ψῦχος, θὰ φορέσω τὸ ἐπανωφόρι μου». Ἐγχειρίζων πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν τοὺς ὤμους ἔλεγεν «Βλανθία, πάρε αὐτὰ τὰ ψάρια διὰ τὰ παραιτέρω». Πρὸς τὴν σύζυγόν του ποῦ καὶ ποῦ κανὲν φιλοφρόνημα. Μίαν φορὰν εἰς τὴν ἔξαψιν τοῦ συζυγικοῦ αὐτοῦ φίλτρου εἶπε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἦτο *ὥσὰν τί γυαλιστηρὸ χαρτὶ τοῦ Ὑπουργείου*!

Ἡ Ἄρτεμις εἶχε δεχθῆ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀθανασίου, καθὼς θὰ ἐδέχετο τὴν χεῖρα τοῦ ἄχειρος Οὔνθαμ . . . . ἂν εἶχε τοιαύτην. Εἶχεν ἀναγνώσει καὶ ἀκούσει πολλὰ περὶ τοῦ συζυγικοῦ βίου καὶ ἐβιάζετο νὰ τὸν ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ἤθελε σύζυγον· τὸν εὗρεν. Ὅταν ὑπάγητε καμμίαν φορὰν εἰς τὸν *Ἀπόλλωνα* καὶ ἔχετε βίαν, δὲν κάθησθε βεβαίως νὰ φιλονεικήσετε εἰς τὴν εἴσοδον περὶ τῆς θέσεως τοῦ εἰσιτηρίου. Λαμβάνετε τὸ εἰσιτήριον καὶ εἰσέρχεσθε μένοντες πάντοτε κύριοι νὰ βλασφημήσητε ἂν ἡ θέσις ἔτυχε νὰ ἦνε κακή. Αὐτὸ ἔπραξε καὶ ἐκείνη.

Ἔπειτα ἤρχισε ν' ἀναλογίζηται τὴν πρᾶξίν της· ὁ συζυγικὸς βίος τῇ ἐφαίνετο ἀνούσιος, ὡς κύριον ἄρθρον ἐφημερίδος. Τί διάβολο! αὐτὸς λοιπὸν ἦτο ὁ συζυγικὸς βίος; μία κλίνη μὲ δύο θέσεις, ὁ νυκτικὸς σκοῦρος τοῦ συζύγου της, ὁ ῥογχασμός του καὶ τὸ γυαλιαστηρὸ χαρτὶ τοῦ ὑπουργείου.

Καὶ ἔπειτα τί σύζυγος! νὰ λέγηται Ἀθανάσιος, νὰ ἔχῃ ὀνοματισμοὺς, νὰ συζητῇ μὲ τὸν μάγειρον περὶ σκορδαλιᾶς, νὰ ἀναγινώσκῃ τὸ περιοδικὸν *Σωτὴρ*, νὰ ψάλλῃ κατὰ γραμμὰς τῆς εὐδιαθεσίας του «Μακάριος ἀνὴρ» καὶ νὰ ἐρωτᾷ εἰς τὸ θέατρον ἂν ἡ Τραβιάτα ἦτο ἐρωμένη τοῦ Ballo in Maschera.

Παράδεισος τοιοῦτος ἦτο λίαν μονότονος καὶ ἀνιαρός. Δὲν εἶχεν ὕψιν ἐντός, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' εἶχε βοῦν. Ἡ Ἄρτεμις ἐσκέφθη νὰ τὸν καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερον ζωολογικῶς, προικίζουσα αὐτὸν μὲ τὸν ἀπαραίτητον εἰς τοὺς δόας ὁπλισμὸν τοῦ μετώπου, καὶ ἀνεζήτησε τὸν Ἐνδυμίωνα.

Καὶ ὁ Ἐνδυμίων ἀνευρέθη φέρων στολὴν ἐπιστράτου δεκανέως τοῦ ἱππικοῦ, κομψὸς, ὑψηλὸς, ὠχρὸς, μὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ ἐκφραστικοὺς, μὲ δίπλωμα διδάκτορος, μὲ ἕνα τόμον λυρικῶν ποιήσεων, μὲ ὅλα τέλος τὰ συστατικὰ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας *ἐκεῖνος*.

Ἐκαλεῖτο Μενέλαος. Τί παράδοξος ἀντίθεσις! Ἔπρεπε νὰ καλῆται Πάρις. Ἀλλὰ καὶ *Μενέλαος*, πάντοτε εἶνε καλλίτερον τοῦ *Ἀθανάσιος*.

Ἡ Ἄρτεμις εἶχε γνωρίσει αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν φίλης της ἦτο ἀδελφός, τὸν ἐπανεῖδε δὲ δὶς ἢ τρίς. Τὴν πρώτην φορὰν ἐφάνη συνεσταλμένος, τὴν δευτέραν περιποιητικὸς, τὴν τρίτην περιπαθής. Ἂν συνηντῶντο ἄλλην φορὰν ἔμελλεν ἀφεύκτως νὰ φανῇ αὐθάδης.

Ὅτε συνέκρινε νοερῶς τὸν Μενέλαον μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἡ Ἄρτεμις ἠρυθρίασεν ἐξ αἰσχύνης καὶ ὀργῆς. Ἡ πλάστιγξ ἀνύψου τὸν Ἐνδυμίωνα μέχρι νεφελῶν, τὸν δὲ πτωχὸν Ἀθανάσιον κατεβίβαζεν ἐντὸς τοῦ βορβόρου. Πῶς ἦτο δυνατὸν αὐτὴ νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της εἰς τοιοῦτον κροκόδειλον; Αἱ ρωμαντικαὶ ὁρμαὶ τῇ ἐπανῆλθον ἀκμαῖαι· αἱ ἐκ τῶν μυθιστορημάτων, ὅσα κρύφα εἶχεν ἀναγνώσει, ἀναμνήσεις κατέκλυζον τὸ πνεῦμά της, καὶ τὰ ἐνδάλματα, ἅτινα εἶχεν ἀναπλάσει μαθητιῶσα ἔτι κόρη, ἀνεζωογονήθησαν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, καταυγαζόμενα ὑπὸ τῆς αἴγλης τοῦ ὀνείρου. Ηὑρίσκετο κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν τῆς ἐξελίξεως, συνήθη τόσον εἰς τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς, καθ' ἣν ἡ σεμνὴ καὶ δειλὴ σύζυγος ὑπὸ τὴν φλογερὰν φιλοτησίαν πνοὴν μεταβάλλεται ἀπὸ ταπεινῆς κατοίκου τοῦ ὀρνιθῶνος εἰς ἐρωτύλην καὶ λάγνον περιστερά. Ἡ σώφρων Πηνελόπη ἀποκαθίσταται τότε φλογερὰ Διδώ,

ἡ δὲ Ἄρτεμις λύει ἑκουσίως τὴν ζώνην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀκταίωνος ἐκθάμβου. Ἐξέλιξις τοιαύτη ἄρχεται ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς καὶ τελευτᾷ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ συζύγου.

Ἡ ἑσπέρα ἦτο χλιαρά· οἱ ἀστέρες ἐφεγγοβόλουν ὡς ὑπερμεγέθεις ἀργυροῖ ἥλοι, ἐμπεπηγμένοι εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ δάπεδον. Μέσον τῆς ἀνοικτῆς θύρας εἰσήρχετο αὔρα δροσερά, πλήρης ὀξέων ἀγροτικῶν ἀρωμάτων.

Ἡ Ἄρτεμις ἦτο ὡραιοτάτη· ἐκ τῶν πλατειῶν χειρίδων τῆς λευκῆς αὐτῆς ἐσθῆτος γυμνοὶ καὶ εὔτορνοι οἱ βραχίονες. Φίλη τις, ἀρχαία αὐτῆς συμμαθήτρια, τῇ εἶχε διηγηθῇ πρὸ ὀλίγου ἐμπιστευτικῶς τοὺς ἔρωτάς της, καὶ ἡ διήγησις αὕτη τὴν εἶχεν ἐμβάλει εἰς πειρασμόν. Τὸ ὄμμα της ἦτο ὑγρὸν καὶ λάμπον· ἐρυθρὸν ἐλαφρὰ ἐχρωμάτιζε τὰς παρειὰς αὐτῆς, τὸ στῆθος ἐξωγκοῦτο. Ἡ γλυκεῖα ἁρμονία τῆς θερινῆς νυκτὸς ἐκέντα καὶ ἐξανῆπτε τὸν πυρετόν της. Διέσπειρε περὶ αὐτὴν ἄρωμά τι μεθυστικόν, ὡσεὶ σαρκὸς σφριγώσης.

Καὶ ἄντικρυ αὐτῆς ὁ ἐπίστρατος, πάντοτε ξανθός, πάντοτε σιγηλὸς καὶ ρεμβώδης, πάντοτε ἐκεῖνος, διέστελλε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του, μεγάλους ὡς τάλληρα Μεξικανικά, καὶ τῇ ἐξηκόντιζε βλέμματα δυνάμενα νὰ πυρπολήσωσι τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ εἰς τὰ βλέμματα ἐκεῖνα ἀπήντα αὕτη διὰ μειδιάματος, ἰσοδυναμοῦντος πρὸς τὸ ἠχηρότερον ναὶ βουλευτοῦ Πελοποννησίου.

Ὁ σύζυγος κατεγίνετο νὰ παίζῃ τάβλι μετά τινος παλαιοῦ συναδέλφου αὐτοῦ. Δὲν ἔβλεπε μὲν τὴν ἄφωνον ταύτην συνδιάλεξιν, ἀλλ' ἡ θέα τῆς ραδινῆς αὐτοῦ συζύγου τόσον ὡραίας τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, τὸν συνεκίνει παραδόξως. Παρέβαλλεν αὐτὴν πρὸς δύο ἢ τρία γεροντοκόριτσα ἱστάμενα παρ' αὐτὴν καὶ ἀναγνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν ἠσθάνετο γαυριῶν ἑαυτὸν κατεχόμενον ὑπὸ τρυφερότητος ἐκτάκτου. Μάτην τὰ πεντήκοντα καὶ ἓν ἔτη του προσεπάθουν νὰ ἀναχαιτίσωσιν ὡς πεντήκοντα καὶ εἷς χωροφύλακες τὴν ἀλλόκοτον ταύτην καὶ παράκαιρον ὁρμήν του. Ἐκεῖνος ὑπερενίκα τὰς προσπαθείας ἀνθιστάμενος ὡς ὄνος, εἰς ὃν ζητοῦσι νὰ ἐπιθέσωσι τὸ σάγμα, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκούει τοὺς γλυκεῖς ὀγκηθμοὺς τῆς συντρόφου ἐκ τοῦ παρακειμένου ἀγροῦ. Διὰ τοῦτο ἔπαιζεν ἀπροσέκτως· ἐστρέφετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς αὐτήν, ἀπήντα ἄλλα ἀντ' ἄλλων, ὁ δὲ συνάδελφός του τῷ παρετήρησε πολλάκις ὅτι δὲν εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὸ παιγνίδι.

Ἡ Ἄρτεμις κατειλημμένη ἐκ τῆς ῥωμαντικῆς αὐτῆς ῥεμβῆς δὲν παρετήρησε τοῦ συζύγου της τὸν ὀργασμόν, ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν ἔβλεπε, θὰ ἠδιαφόρει.

Ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὴν περιοδικὴν ταύτην τρυφερότητα. Τὸν νοῦν της ἀπησχόλουν τὰ λάμποντα ὄμματα τοῦ Μενελάου, καὶ ὄχι ὁ γαλβανισμὸς τοῦ σάκκου ἐκείνου τῶν γεωμήλων.

Δεσποινὶς ψάλλουσα εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, παρεκλήθη νὰ μέλῃ ᾆσμά τι, μετ' ἐπανειλημμένας δὲ παρακλήσεις ἐνέδωκεν. Τὸ κλειδοκύμβαλον ἔκειτο εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν· ἀνήφθησαν ἐντὸς αὐτῆς τὰ φῶτα καὶ πάντες μετέβησαν ἐν αὐτῇ.

Ἡ Ἄρτεμις ἔμεινε πρὸς στιγμὴν μόνη· εἶχεν ἴδει τὸν νεαρὸν ἐπίστρατον σταματήσαντα ἐγγὺς τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

Ἀπέμαξε διὰ λεπτοῦ χειρομάκτρου τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ὅπως ἀναπνεύσῃ. Σιγὴ ἐβασίλευεν ἐκτός· τὸ καφενεῖον ἦτο κεκλεισμένον. Οἱ ἦχοι τοῦ κλειδοκυμβάλου δονούμενοι ἐν τῷ ὑγρῷ ἐκ τῆς ὥρας αἰθέρι ἀπέκτων ἅφατόν τινα μαγείαν. Ἡ αὔρα κατήρχετο δροσερὰ ἐκ τῶν βουνῶν καὶ τῇ ἠσπάζετο ἡδέως τὸ φλέγον μέτωπον. Ἐνώπιον αὐτῆς ἐν τῇ γλυκείᾳ σκιαγείᾳ τῆς ἀστροφεγγοῦς νυκτὸς διεγράφετο ὑπόμελας ὁ ὄγκος τοῦ Λυκαβητοῦ.

Αἴφνης ἤκουσε βήματα ἐλαφρὰ ὄπισθέν της. Ἡ καρδία της ἀνεσκίρτησεν· δὲν ἐστράφη ὅμως. Ἠνέῳξε μόνον τὸ στόμα της καὶ ἀνέπνευσε μετὰ γλυκυθυμίας τὴν πνέουσαν αὔραν.

Ταυτοχρόνως δύο χεῖρες ἐτέθησαν ἐκ τῶν ὄπισθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἔθλιψαν αὐτοὺς ἡδέως.

— Μενέλαε! ἐψιθύρισεν ἡ Ἄρτεμις· ὦ, ἂν σὲ ἔβλεπεν ὁ σύζυγός μου!

Αἱ χεῖρες κατέπεσαν παραχρῆμα ἀδρανεῖς καὶ ἄτονοι ὡς χεῖρες νευροσπάστου. Ἠκούσθη ὑπόκωφός τις μυκηθμὸς, γρυλλισμός . . .

Ἡ Ἄρτεμις ἐστράφη ἔντρομος . . .

Ἐνώπιον αὐτῆς ἵστατο ἀπολελιθωμένος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, μὲ στόμα χαῖνον, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς οὐχὶ ὁ Μενέλαος, ἀλλ' ὁ σύζυγός της!

. . . . . .

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ νυκτικὸς σκοῦφος ἐφαίνετο στενὸς εἰς τὸν Ἀθανάσιον, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἔφερεν ἐξογκώματα περὶ τὴν κεφαλήν. Τὴν ἐπαύριον δὲ ἐθεάθη ἐξερχόμενος λίαν πρωὶ ἐκ τῆς οἰκίας του. Τινὲς μοὶ εἶπον ὅτι μετέβαινε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου του, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

Συνειθίζει κανεὶς καὶ τὰ ἐξογκώματα τῆς κεφαλῆς ὅπως συνειθίζει καὶ τὰ ἐξογκώματα τῶν ποδῶν, ἤγουν τοὺς κάλους.

Bobb.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

IV

ΜΑΚΡΥΑ ΣΟΥ

Ὅταν βλεπόμαστε συχνὰ ἡ 'μέραις πῶς περνοῦσαν
μὲ τόσα 'ποῦ τὰ 'μάτια σου 'ς τὰ μάτια μου 'μιλοῦσαν.
Τώρα μακρυά σου, ἀγάπη μου, ἡ κάθε 'μέρα χρόνος,
κ' ἡ νύχτα πειὸ χειρότερη. Ἔτσ' εἶνε πάντα ὁ πόνος.
'Σὰν τὸ μωρὸ ποῦ τοῦσπασαν τὴν κούκλα κλαίω τόσο,
ποῦ φαίνεται ἀδύνατο ποτὲ νὰ 'ξημερώσω.
Ὡς ποῦ ἡ νύχτα 'ς τὄνειρο τὴν κούκλα του τοῦ φέρνει
καμαρωτὴ καμαρωτὴ κ' ὕπνος βαρὺς τὸ παίρνει.

V

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

'Σὰν τὰ πουλιὰ ποῦ φτέρωσαν πετοῦνε ἕνα ἕνα
τῆς νειότης μου τὰ ὄνειρα τὰ μοσχοαναθρεμμένα.
Τοῦ κάκου ἀπλόνω μὲ στοργὴ τὴν ὀρφανὴ ἀγκαλιά μου,
τώρα ὁποῦ τἀνάθρεψα πετοῦνε μακρυά μου.

Σφίγξ.